

обрасло съ коприва и търне мѣсто, гдѣто змиитѣ
виятъ гдѣздата си, тамъ бѣ отдѣлено мѣсто за
покойника.

* *
*

Нощта настѣпи. Въ срѣдъ този мракъ, тихичко изъ улицитѣ, бързаха нѣколко души за гробищата. Тѣ вървѣха мълчишкомъ, наведени и страховито.

И въ тихия нощенъ часъ, нѣкои възмутени хора даваха своята отплата на покойника: чуваха се удари отъ камъни, които падаха върху ковчега. Гласътъ на тѣзи удари далече разнасяше народната отплата: „погребватъ прѣдателя и търговеца съ човѣшки души — *Пенко Камзамаловъ*.“

Малкиятъ докторъ.

Радкината малка кукла
Тази сутринъ отъ зори
Силна треска я затресе —
Въ огънь цѣла тя гори.

Охка, вайка Радка клета,
Па се чуди и не знай
Що да прави, — но веднага
Нѣщо хрумна ѝ на край.

Скокна тя и се отправи
У съсѣда си Василъ,
Че за докторъ той минава —
Колко кукли е спасилъ!